

PERE DURAN / NORD MEDIA

Koopman en un moment del concert d'ahir a la nit a l'Espai Trer de Torroella de Montgrí

Koopman captiva el públic del festival amb la seva percepció de Bach

L'oracle de Torroella

ESCENARIOS

Maricel Chavarría
 Torroella de Montgrí

A un concert d'autèntic diumenge anava ahir a la nit el públic a l'Espai Ter de Torroella, disposat a escoltar el que de Bach tenia pensat interpretar el gran Ton Koopman. El mestre neerlandès, organista i clavecinista, a més de director d'orquestra, era complimentat ja abans de començar la vetllada per una audiència entre la qual hi havia alguns coneixedors de l'obra i de la figura del mestre de Leipzig.

El musicòleg Oriol Pérez Treviño, per exemple, qui té entre mans juntament amb el poeta Miquel de Palol un notable assaig sobre Bach, esperava poder-li formular alguna pregunta. "És que he trobat unes coses sobre la influència de les cantates catòliques de la cort de Dresden i ho vull consultar amb el mestre", explicava l'exdirector artístic del Festival de Torroella. Influència catòlica sobre Bach? "Sí, sí, és que Bach era una gran esponja. Ell ho coneixia tot, no parava quiet".

Es podria dir que Koopman i

Bach són un binomi. Així com per a altres crucials estudiosos de la seva obra, com Gardiner, Bach és essencial en la seva carrera però no l'únic compositor a qui s'han lliurat; pel músic neerlandès, que ahir a la nit debutava en aquest festival que ara dirigeix Montse Faura, no hi ha vida sense Bach, cosa que no vol dir que no estigui oberta a altres menesters: des de l'any 2002 Koopman impulsa un festival al seu lloc d'estiu, a Périgord (centre de França), un au-

Al mestre neerlandès ja el complimentava un públic entès abans que comencés la vetllada

tèntic Itinéraire Baroque on dona cabuda a altres compositors. Però ahir a la nit va tornar a demostrar, amb l'Amsterdam Baroque Orchestra and Choir, que pel que fa a ell, està consagrat a Bach.

Van ser tres cantates al faristol, l'ordre del qual no era casual, ja que calia escalfar motors amb la BWV 110, *Unser Mund sei voll*

Lachens, una festiva cantata de Nadal amb tots els instruments possibles de l'època, flautes, oboès, trompetes, timbala... i el mateix Koopman al clavecí. Per continuar amb la Cantata 127, *Herr Jesu Christ, wahr Mensch und Gott*, també litúrgica però més convencional, i amb la soprano Ilse Eerens i el tenor Tilman Lichdi com a dues de les veus solistes.

Koopman no falla mai, fa una música de claredat i ordre. Una cosa molt pròpia de qui és al seu torn organista, com el mateix Bach. Amb l'última cantata, la 201 *Geschwinde, ihr wirbelnden Winde*, l'in crescendo del concert va ser absolut. En aquesta obra profana, una disputa entre el bon criteri musical i el mal gust, basada en les *Metamorfosis* d'Ovidi, el baix Klaus Mertens va brodar el paper de Febus, el sublim cantant que és desafiat sense èxit per Pan (també excel·lent Andreas Wolf) en una contesa per l'excel·lència musical. Bach es burlava de les tendències musicals de l'època, tot i que vint anys després la va rescatar i en va modificar alguns noms per venjar-se dels qui, ja tenint ell un peu a la tomba, s'escarrassaven a trobar-li substitut.●